

BLEED

- Itse asiassa masennus ei ala sillä tavalla. Olen luke-
nut... Jyri aloitti.

- Äh! Kita kiinni Jyri, Tommi sanoi.

He istuivat kalliolla ja katsoivat auringonlaskua. Sinä
yönä Joni näki ensimmäisen Kuumies-unensa.

4

*- Tänne minä tulen aina uudestaan, Joni kuiskaa katsoen
merelle.*

*Hän on nähnyt tätä samaa unta pikkupojasta asti. Unes-
sa hän seisoo aina kalliolla, katsellen merta. Tuuli kos-
kettaa hänen kasvojaan maininkien kohistessa pehmeäs-
ti rantakallioihin. Kallio on viilennyt illan tummuessa.
Meri tuoksuu. Taivas hehkuu illan murtuneissa väreissä.
Kaukana ulapalla seilaa suuri, kolmimastoinen pur-
jelaiva. Meren yllä leijailee valtava lakana, se on kuin
suunnaton käärinliina. Sen lento on kaunis, kieppuva
kuin lohikäärme. Joni kääntyy nähdäkseen niityn, ku-
ten aina ennenkin. Heinät kahisevat tuulessa. Maasta
alkaa nousta versoja. Ne pusertavat tiensä haavaisen
maankuoren läpi ja kurottavat hennot vartensa kohti il-
taruskon sytyttämää taivasta. Hiljalleen ne avautuvat,
levittäen kauneutensa niityn ylle nousevalle kuulle, te-
rälehdet hehkuen, väristen syntymätuskiensa hurmios-
sa. Kuu on kuin jumalan silmä. Joni hengittää meren
suolaista tuoksua. Tuuli tuntuu hyvältä kasvoilla. Hän
ottaa askeleen kohti niittyä, odottaen vasemman jalkan-
sa tärisevän, odottaen voimiensa pettävän, himmenevän
hiljalleen ja taas hiljalleen.*

Mutta ei. Jalka on kunnossa.

*Joni juoksee niitylle. Heinät kutittavat hänen jalkojaan
ja hän levittää kätensä kuin syleilläkseen kuun valoa.*

- *Sairaus oli vain unta! Täällä on niin kaunista! Tämä on todellista!*

Kuu kohoo korkeammalle. Joni näkee jonkun seisomassa kauempana niityllä.

- *Hei! Joni huutaa ja heiluttaa kättään.*

Hänen äänensä kajahtaa oudosti. Tuuli on lakannut ja ilmassa leijailee outo haju - kuin liian kauan auringossa maanneet hedelmät. Vielä äsken kauniit kukat ovat alkaneet riippua. Niiden lakastuneet terälehdet putoavat maahan. Ne mätänevät. Hahmo liikahtaa. Se lähestyy Jonia. Se taittaa korkeaa heinikkoa tieltään.

Hahmo on pukeutunut valkoiseen pitkään kaapuun, jonka keskelle on kirjailtu outo symboli. Sen iho on luunvalkoinen ja kasvoilla sillä on kammottava posliininaamio. Silmien ympärökset on maalattu mustalla ja naamion suu on punainen kuin veri. Sen kynnet ovat kuin veitset. Joni kääntyy juostakseen karkuun.

Mutta ei.

Vasen jalka on halvaantunut. Se pettää ja kouristaa kipeästi. Joni kaatuu maahan. Hän haistaa mullan ja kuivuneet heinäkorret. Hän näkee kallion, jolla on seissyt lukemattomia kertoja. Auringonlasku on värjännyt meren purppuran sävyin. Taivaalla näkyy outo, punainen repeämä, kuin haava taivaassa. Joni näkee edessään nousevat kukat. Hahmo kumartuu hänen ylleen.

- *Minä herään. Tämä ei tapahdu oikeasti!*

Joni sulkee silmänsä. Tuuli ujeltaa. Hän keskittyy tuulen ääneen.

- *Sinä et ole todellinen. Sinä olet pelkkää kuun...valoa? Valo. Se on pehmeää, sinistä. Jossain lähellä...*

Sininen kirkastuu.

Joni heräsi yltä päältä hiessä. Hän huusi ja potki peitot päältään. Oli pimeää. Hän oli varma, että

BLEED

posliinikasvoinen hahmo oli huoneessa hänen kanssaan.

- Ei! Isä! Joni huusi ja yritti päästä ylös.

Jalat pettivät ja Joni kaatui lyöden ranteensa kipeästi.

Kaatuminen löi ilman ulos ja hän haukkoi henkeä kuin kala kuivalla maalla. Kuului askelia ja vahvat kädet tarttuivat Joniin. Oikeat, lämpimät, todelliset kädet.

- Isä!

Leo nosti poikansa sängylle. Jonin kasvot olivat märät kyynelistä.

- Ei hätää poika. Se oli vain unta.

- Se tuntui niin todelta. Minä olin varma...

- Ei hätää. Kaikki on hyvin. Minä olen tässä.

Isä keinutti häntä, kuten oli keinuttanut Jonin ollessa pieni. Pelko himmeni hiljalleen.

- Shh. Ei hätää enää. Mitä unta sinä näit?

- En mit-mitään isä... Se alkoi jo unohtua, Joni valehteli.

- Niin unien kanssa usein käy.

- Minä pelkäsin, että se seuraa minua tänne.

- Onneksi niin ei käynyt. Oliko paha?

- Oli.

- Onneksi tulin paikalle ajamaan sen pois, isä sanoi ja silitti Jonin päätä.

Joni nukahti isän valvoessa hänen vierellään. Isän hahmo ajoi painajaisen pois.

Leo palasi vaimonsa viereen.

- Painajainenko? Anita kysyi.

- Kyllä.

- Oliko paha?

- Ilmeisesti. Hän ei kertonut.

- Lääkäri sanoi, että masennus ja painajaiset ovat normaalia hänen tilassaan...

- Tiedän kulta. En ihmettele, että hän näkee niitä. Mi-

näkin näkisin.

- Minua pelottaa rakas, Anita sanoi ja painautui Leoa vasten.

- Shh... Nukuhan nyt. Huomenna on uusi päivä.

He nukkuivat, eikä Joni nähnyt enää unia sinä yönä.

5

Seuraavana päivänä Sonja, Tommi, Anne ja Jyri tulivat käymään. Joni oli vastustanut ajatusta ja sanonut ettei halunnut tavata ketään. Mutta Sonja oli sinnikäs ja lopulta Joni myöntyi. Hän istui sängyllään pää painuksissa, kun Anita päästi porukan sisään.

- Sisään vain, kaverit, hän murahti.

- Miten jakselet? Sonja kysyi ja istui Jonin viereen.

- Ihan ok. Mutta en näe teitä... Joni käänsi katseensa Sonjan äänen suuntaan ja Sonja näki, että katse meni hänen ohitse.

- Ei se haittaa, me nähdään sinut, se riittää meille, Tommi sanoi.

- Tommi! Anne tönäisi veljeään.

- Me haluttiin tulla kaikki yhdessä. Kallio ei ole sama ilman sinua, Jyri sanoi.

Joni huokaisi.

- Me tuota... ollaan oltu huolissamme sinusta, Sonja aloitti.

- Me tuotiin sinulle jotain. Ajateltiin, että se auttaisi paranemaan, Tommi sanoi.

- Kiitos kaverit, mutta ei teidän tarvitse...

- Kyllä tarvitsee! Anne sanoi ja hyppäsi sängylle Jonin viereen. Jyri ja Tommi tekivät samoin.

Sonja kihersi innostuneena ja otti repustaan jotain.

- Laita kädet alle.

BLEED

Sonja laski Jonin käsiin heidän itse tekemänsä laivan pienoismallin. Siinä oli kolme purjetta ja se oli kaiverrettu puusta. Purjeet oli tehty yhteen liimatuista Rollo-toffeen käärepapereista. Joni nosti laivaa kädessään. Se tuntui painavalta. Kunnon puulta.

- Onko tämä se mitä luulen? Joni kysyi epäuskoa äänessään.

Hän joutui pidättelemään kyyneleitä, koska ei halunnut itkeä kavereidensa edessä.

- Jep! Se on! Sonja hihkaisi.

- Siri... Te olette tehneet sen oikeasta puusta...

Jonin ääni särkyi liikutuksesta.

- Ajateltiin, että se auttaisi sinua. Siinä on taikaa, Anne sanoi.

- Muistatteko sen päivän? Joni kysyi.

- Tietenkin me muistetaan, Tommi vastasi.

- Minä en unohda sitä ikinä, Jyri totesi ja laski käden Jonin olalle.

- Silloin satoi kuin saavista kaataen, Anne sanoi.

- Se oli mahtava päivä... Sonja kuiskasi.

Muistan sen päivän aina.

Sadepäivänäkin voi olla onnellinen...

Sade. Sateen ääni on raskas. Laiva keikkuu ja pyörähtelee pikku joessa, jonka lapset ovat uurtaneet hiekkaan. On melkein pimeää, vaikka iltaan on vielä tunteja. Pilvet ovat mustat kuin yötaivas. Hiekkalaatikko on täyttymässä vedestä. Lapset hyörivät sen ympärillä kuin ryhmä muurahaisia. He rakentavat kanavaa. Joni on tehnyt heille veneen suuresta kaarnanpalasta, johon hän on kiinnittänyt pikkuruiset puukepit mastoiksi. Veneessä on punainen purje. Se on tehty Rollo-toffeen käärepapereista. He konttaavat märässä hiekassa, joka on jo aikoja sitten muuttunut mudaksi. Kun he

upottavat kätensä märkään hiekkaan, vesi virtaa kuin koski heidän sormiensa läpi. Hiekka on kylmää, mutta se ei haittaa heitä.

- Kanava ei ole valmis. Valli murtuu, jos sitä ei tasoita kunnolla, Jyri sanoo ja viittaa Tommia ja Sonjaa tuomaan lisää hiekkaa. He muovaavat uomaa mutaan, joka viettää alaspäin, pitkin kanavaa.

- Uoma pitää ensin kaivaa ja sitten vasta korottaa reunoja lapiolla. Jos reunoja alkaa rakentaa ennen kuin kanava on kaivettu, vesi tulee yli. Meidän pitää kaivaa! Jyri ohjeistaa. He kaivavat. Sateen ääni rummuttaa taista lauluaan heidän sadetakkien pinnoilla.

Kanavasta tulee loistava. He rakentavat vielä pienen padon, käyttäen apunaan lautaa, jonka ovat löytäneet pihalta. Lautaa nostamalla pystyy päästämään vettä sisään. Padon toiselle puolelle muodostuu suuri lammikko, jossa kaarnalaiva kelluu, lähtöä odottaen. Piha on ovaalin muotoinen ja lyhyt pääty on korkeammalla, toinen matalammalla. Tämä korkeusero saa molemmille pitkille sivuille pienet mäet. Vesi kulkee tasaisena virtana mäkeä alas.

- Vesi virtaa, Sonja sanoo ja katsoo Jonia, joka on polvillaan lätäkön vieressä.

Joni tasoittaa maata käsillään.

- Nyt se on valmis! Tehdään se! Joni huutaa ja kääntyy kohti ystäviään.

Toiset kokoontuvat hänen ympärilleen. Joni kohottaa kaarnalaivaa kohti taivasta.

- Nyt se lähtee! Kutsutaan tätä laivaa Siriksi.

- Miksi? Tommi kysyy.

- Koska kaikilla oikeilla laivoilla täytyy olla nimi. Ja tämän laivan nimi on Siri! Sopiiko se kaikille?

He nyökkäävät ja Joni asettaa Sirin veteen.

BLEED

- *Nosta lankkua Sonja! Nyt!*

Sonja nostaa. Siri pyörähtää pari kierrosta ympäri, kuin kompassin neula, ja ampaisee sitten virtaan. Lapset huu-tavat ilosta ja lähtevät seuraamaan kaarnalaivaa. Heid-dän sormensa ovat ryppyiset vedestä. On kylmä, mut-ta he eivät tunne sitä. He maistavat makean sadeveden huulillaan. Sade piiskaa heidän kasvojaan. Muta tarttuu kumisaappaiden pohjiin ja saa askeleet litisemään. Pi-halamppu syttyy kuin kynttilä. Korkealla taivaalla aje-lehtii mustia pilviä. On heidän hetkensä. Heidän aikaan-sa.

Joni pyyhkäisi kyyneleen poskeltaan muistellessaan sitä päivää. Toiset teeskentelivät, että eivät huomanneet mi-tään.

Jyri makasi lattialla Tommin kanssa, lukien Jo-nin Hämähäkkimies-sarjakuvalehteä. Joni tunsu olonsa paremmaksi kuin aikoihin. Sonja istui lähellä Jonia, työ-tuolilla, joka Jonilla oli kirjoituspöytänsä edessä. Anne istui lattialla seinään nojaten. Hän piteli laivaa – Siriä, sylissään ja katseli sen yksityiskohtia.

- Kiitos kaverit. Kiitos kun tulitte tänään. Ja anteeksi kun en ensin halunnut teitä... En tarkoittanut sitä. Minä vain...

- Ei sinun tarvitse meille selittää Joni. Me tajuaamme, Tommi sanoi.

- Luuletteko... Joni takelteli lauseen kanssa.

- Luuletteko, että minä en enää koskaan voi... kiipeillä kalliolla. Tai juosta sateessa.

Anne nousi ja ojensi laivan Jonin syliin.

- Älä puhu tuollaisia! Anne sanoi.

- Me tiedämme, että sinä paranet. Sinä paranet ja jona-kin päivänä me muistelemme tätä ja nauramme, Tommi sanoi.

- Epäilemättä, Jyri nyökkäsi.
- Minä vain mietin... Joni kuiskasi.
Hän mietti, kertoisiko heille viimeöisestä painajaisestaan ja mustahattuisesta hahmosta sairaalassa. Viime hetkellä hän päätti olla kertomatta.
- Mitä sinä mietit? Sonja kysyi huoli äänessään.
- En mitään.
- Onko sinulla huono olo?
- Ei nyt, mutta yleensä minua alkaa tosi nopeasti väsyttää.

Jonin huoneen ovi avautui.

- Siitä puheen ollen. Vieraiden on aika lähteä kotiin. On jo myöhä, Anita pisti päänsä sisään oven raosta.
He lähtivät, hyvästellen kukin vuorollaan.
- Nähtäisiinkö... nähtäisiinkö huomenna pihalla? Joni kysyi, kun he olivat Sonjan kanssa kahden.
- Varmasti nähdään.
- Okei. Hyvä, Joni hymyili.

Sonjan lähdettyä Jonia todellakin väsytti. Hän käveli omin avuin vessaan ja päästyään takaisin sänkyyn, hän nukahti melkein heti. Kuumies-uni odotti häntä.

Tänne minä tulen aina uudestaan. Kuulen mairin ja tuuli koskettaa kasvojani. Meri tuoksuu ja taivas hehkuu iltaruskon murtuneissa väreissä. Laiva on tullut lähemmäksi. Se on kolmimastoinen purjelaiwa. Käännyin katsomaan niittyä, joka aukeaa takanani. Korkea heinikko liehuu tuulella ja kukat pusertavat itsensä esiin maankuoren läpi. Ne avautuvat väristen ja levittävät punaisen värinsä kohti taivasta. Kuu on noussemassa ja kuu tuo mukanaan kauhun. Pian posliinikasvoinen hahmo seisoi niityllä. Mutta tällä kertaa se olisi lähempänä. Se olisi niin lähellä, että se yltäisi minuun ennen heräämistä. Se pääsisi syömään...

BLEED

Mutta ei. Niitty on tyhjä. Jalat kantavat ja Joni huomaa kävelevänsä niitylle. Hän ei voi pysäyttää liikettä, mutta hän kääntää päätään ja näkee meren. Se tuntuu kaukaiselta kuin uni. Laiva on kääntynyt häntä kohti. Kuu nousee niityn ylle, kuten viime yönä. Joni pysähtyy keskelle niittyä ja tähyilee ympärilleen, odottaen Kuumiehen ilmestyvän milloin tahansa.

- Kuumies? Joni kuiskaa. Sillä nimellä hän hahmoa kutsumu.

Kuuluu töminää. Ääni tulee jostain kaukaa, mutta lähes-tyy nopeasti. Kuin suuret kalat sätkisivät kuivalla maal-la. Kukat nuokkuvat raskaina. Pilaantunut haju leijuu niityn ylle ja ensimmäiset delfinit tulevat esiin. Niillä on kärsivät, punaista valoa hohtavat, verestävät silmät ja pitkät hampaat, jollaisia yksikään delfiini ei voisi oi-keasti kasvattaa. Delfinien evät ovat poissa. Niillä on evien paikalla punaiset, verta valuvat haavat. Ne liik-kuvat tömistellen eteenpäin, kuin yrittäen uida kuivalla maalla. Niitä on lukematon määrä. Delfiniparvi lähes-tyy ja Joni kääntyy paetakseen. Mutta jalka ei kannan ja Joni huomaa näkönsä katoavan. Hän kuulee delfinien rääkäisevän voitonriemuisesti.

- Ei! Joni kirkuu.

Hän yrittää nousta ylös, mutta jalka ei tottele. Hän huo-maa itkevänsä. Hän tuntee hirvittävää surua delfinien puolesta.

- Kuka teki teille tämän? Kuka satutti teitä?

Sininen valo ilmestyy, kuten edellisenäkin yönä. Se tu-lee Jonin kyöneleistä. Hohde on kirkkaan sinistä. Joni ei pysty kääntämään katsettaan pois delfineistä.

- Olen pahoillani, Joni sanoo.

Valo kirkastuu. Nauru kaikuu ilmassa. Se on Kuumiehen metallinen ääni. Hän on täällä.